

Isabelle utazása

Az út hosszúnak és veszélyesnek ígérkezett, de megéri, hogy eljusson a templomba.

FELBECSÜLHETETLEN ÁLDÁSOK

„A templom áldásai felbecsülhetetlenek.”

Thomas S. Monson elnök (1927-2018): A templom áldásai. *Liahóna*, 2015. máj. 93.

Írta: Jessica Larsen
Igaz történet alapján

Brazília, 1992

Isabelle hunyorogva nézte a vakítóan kék eget. Közel és távol egyetlen felhő sem látszott. Megnyalta kicserepesedett ajkát.

A szülei halkán beszélgettek Santiago elnökkel, a cövek elnökével. A hajómotor olyan hangos volt, hogy Isabelle nem hallotta őket, de azt tudta, hogy miről beszélgetnek. Elfogyott az ivóvíz.

Isabelle megpróbálta az utazásuk céljára terelni a gondolatait. A templomba indultak, hogy családként egymáshoz pecsételjék őket! Emlékezett rá, hogy a szülei már kicsi kora óta mennyit emlegették a gyönyörű São Paulo-i templomot. Eljutni oda már-már olyan volt, mint egy tündérmese. Isabelle családja ugyanis Manausban élt, az Amazonas esőerdőinek mélyén, a templom pedig több mint 3200 kilométerre volt tőlük.

Aztán Santiago elnök megtervezett egy hatnapos utazást a templomhoz. Több mint 100 egyháztag döntött úgy, hogy részt vesz rajta. „Áldozatot kell hozni érte – mondta neki *Mamãe*. – De az áldozathozatal áldásokat hoz.”

Az utazás eleinte izgalmas volt. Függsőágyban aludtak a hajó fedélzetén, himnuszokat énekeltek és szentírásokat olvastak.

Aztán viszont elfogyott az ivóvíz, a folyó vize pedig túl koszos volt ahhoz, hogy abból igyanak.

Isabelle érezte, ahogy *Mamãe* megérinti a karját. „Santiago elnök mindannyiunkat összehívott – mondta a lányának. – Esőért fogunk imádkozni.”

Isabelle is beállt a csoportba, és kezdetét vette az ima. Amikor vége lett, hideg fuvallat bizsergette meg Isabelle tarkóját. A korláthoz szaladt, és elállt a lélegzete. Szürke viharfelhők úsztak feléjük. Aztán hamarosan ömleni kezdett az eső! Isabelle kitérte a száját, hogy a nyelvvel felfogja az esőcseppeket.

„Hamar! – kiáltotta *Mamãe*. – Ragadjatok vödröt, lábost – akármit!”

Isabelle egy lábost kapott a kezébe, és kitérte az esőbe. Annyi vizet akart összegyűjteni, amennyit csak tudott. Mindenki együtt dolgozott; kacagtak és ünnepeltek. Hamarosan az egész egy óriási vizes bulira hasonlított! A vihar negyed órán át tartott. Ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy mindannyian begyűjtsék a szükséges mennyiségű vizet. Ez egy csoda volt.

A hajó hamarosan partot ért, de még több mint 2400 kilométer volt előttük. Az út hátralevő részét mindenki

buszon tette meg, amely így napokon keresztül úttalan utakon zötykölődött. Egyszer olyan keményet huppant, hogy betört a szélvédője! Időnként forróságot árasztó, zsúfolt városokon utaztak keresztül. De itt legalább jobbak voltak az utak!

Mindig mindenki hálás volt, amikor végre megálltak enni egy-egy faluban vagy kisvárosban. Ilyenkor az útba eső kápolnáknak vagy egyháztagoknál étkeztek. Az első este olyan későn érkeztek meg, hogy Isabelle attól félt, senki nem fogja várni őket. „Ne aggódj! – mondta *Mamãe* fáradt mosollyal. – Nézd!”

A gyülekezeti elnök és egy sor egyháztag állt az úttesten. Egy zászlót tartottak, amelyen ez állt: „Az áldozathozatal áldásokat hoz.” Isabelle mosolygott. *Mamãe* jól mondta!

Háromnapi zötykölődést követően végre elérték São Paulo városát. Isabelle felállt az ülésre, hogy jobban kilásson, miközben a busz éppen kijött egy kanyarból. Hirtelen mindenki üdvívalgásban tört ki a buszon. „O templo! O templo!” A pálmafák sora felett odalátzott a templom magas, karcsú tornya. Napfény tűzött Morónira, az aranyozott angyalra.

Mindenki kimerült volt, de senki sem akart pihenni. Azt szerették volna, ha azonnal megtörténnek a pecsételések. Amikor Isabelle családjára került a pecsételés sora, a lány gondosan felöltötte a fehér ruhát. Ahogy belépett a pecsételőszobába, látta édesapja sugárzóan boldog arcát. *Mamãe* arcán örömkönnyek gördültek végig.

Az utazásuk hosszú volt és nem is veszélytelen.

„De megérte az áldozatot” – gondolta Isabelle.

Mosolyogva foglalta el a helyét, hogy örökre a családjához pecsételjék. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

2012-ben templom épült a Brazíliai Manausban, ahol Isabelle felnőtt. Addigra Isabelle és a többi gyermek már felnőtt, és saját családjuk lett. Közülük sokan eljöttek megnézni a gyönyörű új templomot, és felidézni a saját utazásukat.